

דבר המערכת

דברי חיזוק והתעוררות במשנת רבינו התו"ט

פי אַקח [חול ה]מועד - אני מישרים אַשפּט

הנה בעוד ימים ספורים עומדות כבר רגלנו נטועות בתוך ימי האהבה של ימי הפסח, ובהם ימי חול המועד הארוכים המסוגלים וראויים לנצלם לתורה לתפילה ולמעשים טובים.

בא וראה מה שכתב הגה"ק הפלא יועץ בספרו (ערך חול המועד) במעלת לימוד התורה בחול המועד דהם סגולה טובה לפרנסה, שהרי בחג נידונין על התבואה (-דהיינו פרנסה) ועל ידי לימודו מרבה בזה זכותו, דמראה בזה שמה שכל השנה אינו לומד כל כך הוא בעבור שטרוד על פרנסתו, אבל בשעת הפנאי בימי חול המועד קובע עיתים לתורה ביתר שאת ונחשב לו כאילו למד כל השנה, והא לך לשוננו הטהור:

"ידוע מאד"ל שהמבזה את המועדות דהיינו חול המועד אין לו חלק לעולם הבא ופירשו דהיינו שנוהג מנהג חול במלאכה או באכילה ושתייה ויחרד האיש וילפת שיש דברים שנראים קלים ואדם דש אותם בעקביו עליהן אמרו שהעובר עליהן אין לו חלק לעולם הבא ובפרט בענין חול המועד... וידוע מאמרם ז"ל **שלא ניתנו שבתות וי"ט לישראל אלא לעסוק בתורה** וידוע מה שפירשו הקדמונים בפסוק **"כי אקח מועד אני משרים אשפוט"** כי אשר יש להם טענה שאינם יכולים לעסוק בתורה מחמת טרדתם על המחיה ועל הכלכלה חוה"מ הוא תברתהוון והיא מקטע רגלהוון ומחייבת גם על זמן טרדתם כי חוה"מ עד ממחר שאין הטרדה גורם **ואם בחוה"מ וכן בכל עת שהוא פנוי אינו מפנה עצמו לבטלה אלא עוסק בתורה בא בשכרו גם על הזמן שהוא טרוד בעסקיו כאלו היה עוסק בתורה**, והאיש הירא את ה' חרדה ילבש כל ימיו ויזהר מעלבונה של תורה שכל מי שאינו עוסק בתורה נקרא נזוף וביותר יחל וירא בחוה"מ שהם ימי הדין שבפסח העולם נידון על התבואה... והפנסק פתוח לדונו עפ"י מעשיו וראוי לאזור חיל להוסיף מצוה א' יתירה ודי בזה למי שיש לו לב" עכ"ל.

*

הנה זה כבר כמה שנים שזכינו לְחַדֵּשׁ שמותר מן התורה, כרך נוסף בסדרת הספרים הנפלאים **"ביאור ששון יו"ט"** על משניות מסכת פסחים המבארים כל מילה ותיבה שבדברי רבינו **התוס' יום טוב** באופן השווה לכל נפש, ואף לרוצים להעמיק בדברי רבינו התו"ט מוגש הוא בפניהם כשולחן הערוך ומזומן לאכול ביאור רחב ועמוק בלשון קלה ומבינה - בשולי הדף. החכם עיניו בראשו, ירכוש את הכרך החדש, ויכול לקיים מאמרם ז"ל (מגילה לב.) משה תקן להם לישראל שיהיו **שואלין ודורשין בהלכות פסח בפסח**, הלכות עצרת בעצרת, הלכות חג בחג.

ובמילא כשילמד ויהגה בימי המועד בדברי התוס' יו"ט יצא נשכר בג' דברים - בבחינת החוט המשולש לא במהרה ינתק. א. לימוד הלכות פסח בחג הפסח עצמו כמאמרם ז"ל הני"ל. ב. כי אקח מועד אני מישרים אשפוט" - כאילו למד כל השנה כולה, ויועיל לו לפרנסה ברווח וכל טוב. ג. מעלת הפירוש עצמו [של התו"ט] המטרה את האדם כפי שהארנו בזה בגליונות הראשונים, המסוגל לטהרת הנפש, ובפרט בראשית ימי הספירה לטהרו ולקדשו.

ונסיים בתפילה ובבקשה **"כימי צאתך מארץ מצרים הראנו נפלאות"** שכבר נזכה **"לאכול מן הזבחים ומן הפסחים"**, עוד בשנה זו, במהרה בימינו אמן.

דבר המלך ודתו

פנינים נפלאים מתורת רבינו בעניני דיומא

שני גאולות היו ממצרים גאולת הגוף וגאולת הנפש -

יבזה יבואר שינוי הלשון ברמב"ם מלשון התנא במשנה

במשנה בערבי פסחים (קטז, ב) רבן גמליאל היה אומר כל שלא אמר ג' דברים אלו בפסח לא יצא ידי חובתו ואלו הן: פסח ומצה ומרור. **פסח** - על שום שפסח הקדוש ברוך הוא על בתי אבותינו במצרים. **מצה** - על שום שנגאלו אבותינו ממצרים. **מרור** - על שום שמררו המצרים חיי אבותינו במצרים.

וכתב **התוס' יום טוב** לשון הרמב"ם בסוף הל' חמץ ומצה, מצה על שום שלא הספיק בצקם של אבותינו להחמיץ עד שנגלה עליהם מנ"ה הקדוש ברוך הוא וגאלם מיד שנאמר (שמות יב, לט) וַיֹּאפֹּן אֶת הַבֶּצֶק וְגו', וכן הוא ברא"ש, ובר"ף גורס כגרסתינו אבל גורס כמו שנא' ויאפו את הבצק וגו' ולא יכלו להתמהמה ע"ש בתו"ט.

וצריך להבין למה שינוי הרמב"ם והרא"ש לשון המשנה, והרי"ף שלא שינה הוסיף להביא לשון המקרא, וביותר תמוה שהרמב"ם עצמו בפ"ז מה' חמץ העתיק לשון המשנה, ובפ"ח הלכה ד' וכן בסוף סדר ההגדה שינה וכתב כלשון שהעתיק **התו"ט** בשמו.

ויש לומר, הנה כבר כתבתי שעבודה כפולה היה עלינו במצרים וגם ישועות שתיים היה בגאולת מצרים, והעבודה כפולה היא עבודת הגוף והנפש, עבודת הגוף - בחומר ולבנים ובכל עבודה בשדה, ועבודת הנפש - ששקעו נפשות בני ישראל בטומאת חלאת הזוהמא של טומאת מצרים, וכן היתה הגאולה גאולת הגוף וגאולת הנפש. והנה עבודת הגוף וגאולתו היה דבר הנראה בחוש, אבל טומאת הנפש וגאולתה צריך ראייה והוכחה, כי אינם דבר המורגש, אמנם חפזון גדולה ובהלה גדולה היה ביציאת מצרים, עד שלא הספיק בצקם להחמיץ, עד שנגלה הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו וגאל אותנו, והנה החפזון הזה לא היה נחוץ בעבור עבודת הגוף, שהרי כבר פסקה העבודה מראש השנה, וכמ"ש רז"ל (ראש השנה יא, א) ברה"ה פסקה עבודה מאבותינו במצרים, אבל כל החפזון הזה היה בעבור גאולת הנפש, ואלמלא עוד רגע היו משוקעים בעומק הטומאה, עד שלא היה להם עוד תיקון, והרי החפזון והבהלה ראייה גדולה לגאולת הנפש.

והנה המשנה רבן גמליאל אמרה ה' בזמן הבית, ואז היינו צריכים לשבח גם על גאולת הגוף. ולכן אמר סתם מצה על שנגאלו ממצרים, והיינו גאולה סתם הן לגוף הן לנפש, ולכן לא הביא הפסוק ולא יכלו להתמהמה, שזה מיירי רק בגאולת הנפש, וכן הרמב"ם בפ' ז' העתיק לשון המשנה, אבל בפרק ח' אף שהתחיל בזמן המקדש מ"מ מיירי גם בזה ז', וכמו שמסיים שם ובזה ז' וכו', וכן הרא"ש מיירי בזה ז', ולכן עתה מה בצע לנו בגאולת הגוף, והרי עבדים אנחנו, ומאי איכפת לנו אם היינו עדיין עבדים למצרים, או עתה לישמעאלים א"כ עקר הדבר אצלנו גאולת הנפש, ולכן הוצרכו להביא ראייה על גאולת הנפש, ממה שלא הספיק בצקם להחמיץ, עד שנגלה הקדוש ברוך הוא וכן ולא יכלו להתמהמה.

וזה טעם הרמב"ם בנוסח הגדה שלו, כתב בהתחלת דבריו ז"ל, נוסח הגדה שנתנו בה בזמן הגלות כך הוא, מתחיל על כוס שני ואומר בבבילו יצאנו ממצרים עכ"ל, וצריך להבין מה הכוונה בזה, אלא הוא הדבר שדברתי שבזמן הגלות יש מקום לבעל דין לחלוק תכף בכוס שני, שבו מתחיל השינוי משאר מועדים, ויש מקום לשאול הלא עתה אנחנו ג"כ בגלות, וא"כ מה ריבוי השמחה הזה על יציאת מצרים, ולכן מקדים בבבילו יצאנו ממצרים, והבהלה אות ועדות על גאולת הנפש.

דרושי הצ"ח (למרחן בעל הנודע ביהודה) דרוש לו

הגליון יוצא לאור עולם ע"י

מכון תוס' יו"ט המבואר

לקבלת הגליון באימייל, וכן לתגובות והערות:

machontosfosyomtov@gmail.com

מעדני יו"ט

לקט משוכח ונבחר עפ"י דברי רבינו על סדר הפרשיות התורה

פרשת מצורע:

טעם לאמירת כנגע נראה לי

והגיד לכהן לאמר כנגע נראה לי בפי' (ויקרא יד, לה).
 פי"ב דנגעים תנן אפילו הוא ת"ח לא יגזור ויאמר נגע אלא כנגע. והקשה הרא"ם ז"ל דאם לא יאמר הכהן טמא אין כאן טומאה. ותיירץ הרב גור אריה ז"ל משום דובר שקרים. והקשה עליו הרב קרבן אהרן דהרי הוא נגע ודאי רק שהכהן מטמאו. ותיירץ הרב **תוספות יום טוב** כשיאמר נגע המכוון ממנו נגע טמא ואיכא דובר שקרים ומשום הכי יאמר כנגע עכ"ד.

ואפשר שרמז בתורה. והגיד לכהן אין הגדה אלא חכמה ומה היא החכמה לאמר. שבביל אמירה אחת בעלמא שנוהגים לומר נגע על נגע טמא. הגם שאינו כן כי שם נגע כולל לטהור ולמי שאינו טהור צריך ליזהר ואני אומר כנגע ולא נגע.

חומת אנך - פרשת מצורע אות ו

חג הפסח:

מין החידי"א יוצא להגנת דברי רבינו התוס' יו"ט שבפסח מצרים היו מותרים בעשיית מלאכה

מצה זו שאנו אוכלים, על שום מה? על שום שלא הספיק בצקם של אבותינו להחמיץ, עד שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא וגאלם, שנאמר: 'ויאכנו את הבצק אשר הוציאנו ממצרים עגת מצות, כי לא חמץ, כי גרשו ממצרים ולא יכלו להתמהמה, וגם צדה לא עשו להם' (סדר הגדה של פסח).

הנה, הר"ן כתב, בחלוקת מצה זו שאנו אוכלים, ואית דגרסי, ויאפו את הבצק וכו', ולא יכלו להתמהמה, שאלו יכלו להתמהמה היו מחמיצין אותו, דפסח מצרים לא נהג אלא לילה יום, ולמחר היו מותרין במלאכה וחמץ, ולפיכך, אלו יכלו להתמהמה החמיצו עריסותיהם לצורך מחר, שלא הוזהרו בבל יראה, אלא מתוך שלא היה להם פנאי אפואוהו מצה, וזכר לאותה גאולה נצטוו באכילת מצה, עכ"ל הר"ן.

וכתב עליו רבינו התוס' יו"ט ואף על גב דכל יום ט"ו היו אסורין לאכול חמץ, כדאמר, לילה יום, מ"מ במלאכה היו מותרין, שלא נצטוו במצרים על שבתת י"ט, והיו יכולים לאפותו לצורך מחרתו של אחר יום היציאה. ומ"ש הר"ן, היו מותרין במלאכה וחמץ, אינו מובן לי, דאי לראות חמץ, אף בלילה לא נאסרו, וכן במלאכה. ואי לאכול, גם ביום נאסרו, עכ"ל:

והרב יעב"ץ, בס' לחם שמים, הטיח דברים, וחשב להרב תי"ט כמאן דהו, ח"ו. וכתב, שזה שהניח הרב תי"ט שלא נצטוו במצרים על שבתת י"ט, יסוד כוזב, דפשוט דהו אסורין במלאכה ונצטוו על שבתת י"ט, דהא אדרבא, בהדיא כתיבי קראי, בפסח מצרים, שנצטוו לשבות בראשון ושביעי, וקראי הכי מוכחי, מדאצטריך קרא יתירה לפסח דורות, כדפירש"י בפ' ושמרתם, ש"מ דקראי דלעיל מיניה, כפשטא, בפסח מצרים משתעי, וילמד מענינו וכו'. והכי מוכח מהא דילפינן דאין שורפין קדשים בי"ט, מלא תותירו עד בקר והנותר עד בקר, ליתן בקר שני לשריפתו ולא לשרפן בי"ט, והך על כרחין בפסח מצרים משתעי, דאל"כ לא היינו יודעין דין הנותר בו, ושינו בו, נוהג יום א', עכ"ל בקצור מאד.

ואני בעניי אומר, דנראה בעיני כדברי הרב תי"ט, דבמצרים לא נצטוו על שבתת י"ט, וכן הדעת הישר האמיתית נותן כי לא נצטוו לשבות י"ט של פסח באותו פרק, והגם דכתיב בפרשת החודש (שמות יב, טז), וביום הראשון מקרא קדש וביום השני מקרא קדש ויהיה לכם פל מלאכה לא יעשה בהם וכו', אין ראיה מזה כלל, דהא קודם זה כתיב (שם פסוק טו), כי כל אכל חמץ וכו', ונקרית הנפש ההוא מישאל מיום הראשון עד יום השבעי, וביום הראשון מקרא קדש וכו', וכיון דבמצרים לא הוזהרו על חמץ אלא יום אחד, כדתנן פ' מי שהיה, ומפורש שם בבבלי דף צ"ו וכן בירושלמי שם, א"כ על

כרחק האי קרא לדורות נאמר, ועליה כתיב, וביום הראשון מקרא קדש, נושא משך דבי"ר לפנים, דכאשר ינהוג ציווי חמץ כל ז' ינהוג ציווי שבתת י"ט. וזה יושר אמרי אמת.

וכן כתב בחזקוני שהיה קדמון מאד כנודע, בפסוק, והיה לכם לזכרון, הקודם, וז"ל, לכם לזכרון, עד עכשיו דיבר בפסח מצרים מכאן ואילך בפסח דורות, עכ"ל. ומעתה ראית בעיניך, דמה שחושב הרב יעב"ץ לטעות גדול ויסוד כוזב הם דברי אמת פשוטים וברורים:

ומ"ש רש"י, ושמרתם את היום הזה, דה"א שלא נאסרו במלאכה אלא אותו הדור ולהכי כתיב לדורותכם, דבהא תלי זיינה הרב יעב"ץ. אין ראיה כלל, שלא כתב רש"י דה"א שלא נאסרו במלאכה אלא בשנה ההיא, כדי להוכיח מזה, אלא כתב אותו הדור, כלומר, כשיצטוו על הר סיני תורה ומצות, וישמרו פרשה זו, יאסרו הם אותו הדור במלאכה ולא לדורות, ולאפוקי זה, אצטריך לדורותכם, אבל בשנה ההיא לא נצטוו על י"ט ולא על חמץ שבעה, כדברי הרב תי"ט...

ומוצא אני תרי גברי רברבי דסברי כשיטת הרב תי"ט, דלא נאסרו במלאכה בשנה ההיא ביום ט"ו. הראשון, רבינו ישעיה הראשון, הביאו בס' תניא בפירוש ההגדה, וז"ל, מצה זו וכו', מצאתי בשם רבינו ישעיה ז"ל, אלו היו יכולין להתמהמה היו אופין אותה חמץ, שפסח מצרים לא נצטוו על חמץ אלא לילה אחת, עכ"ל. הרי שכתב, שאלו יכלו להתמהמה היו אופין חמץ, ובודאי דהיינו לצורך יום י"ו, דיום ט"ו היו אסורין בחמץ, כמבואר בש"ס. ומ"ש רבינו ישעיה, לילה אחת, לשון המשנה פרק מי שהיה נקט, ומפורש בש"ס דהיינו לילה יום, ואם כן ודאי הותרו במלאכה, דאי לאו, איך יאפו בי"ט דבר האסור בו ביום לצורך יום י"ו:

גם את השני, הרא"ם ז"ל, פ' בא, כתב, בד"ה טרם יחמץ, וז"ל, שאילו לא גורשו היו אופין אותו חמץ, ולא כדי לאכלו ביום ט"ו אלא לאכלו לאחר יום ט"ו שאין בו איסור חמץ, אבל אזהרת חמץ כל ז' אינו אלא לדורות, עכ"ל. עיניך הרואות, שכתב בפה מלא, דהו אופין חמץ האסור בו ביום לצורך מחר, ומוכח דהותרה מלאכה:

מין החידי"א בספרו דברים אחדים דרוש כב - לשבת הגדול

האם תיקן רבי אליעזר הקליר סדר יוצרות ליום ב' דפסח

כתב הרא"ש (מסכת ברכות פרק ה סימן כא): אמר רב יהודה לא ישאל אדם צרכיו לא בשלש ראשונות ולא בשלש אחרונות. ופר"ת ור"ח ז"ל דהיינו דוקא בצרכי יחיד אבל בצרכי רבים שרי... ומטעם זה נהגו לומר קרוב"ץ (=סדר יוצרות) בג' ראשונות וכן ר' אליעזר הקליר ז"ל שהיה מא"י מקריית ספר ובימיו היו מקדשים ע"פ הראיה שהרי לא תיקן שום קרוב"ץ ליום שני. ויש אומרים שתנא הוא כדאמר בפסיקתא כד דמיר ר"א בר' שמעון קראו עליו דורו מכל אבקת רוכל. דהוא תנא קרוב"ץ דרשן ופייטן והוא תיקן קרוב"ץ לאומרה בג' ראשונות.

כתב רבינו התוס' יו"ט בפירושו מעדני יום טוב על הראש (שם) וזה לשונו: [מה שכתב הרא"ש] שהרי לא תיקן שום קרוב"ץ ליום שני. ותימה שבמחזורים שלנו נמצא לו ביום שני דפסח, וביום שני דסוכות שהוא חתום בפיוט קודם אל נא כו'. אך ביום הראשון של פסח אין בו פיוט בתפלת שחרית.

וי"ל שהוא תיקנו ליום ראשון ואחריו סידורו לשני, ואף על פי שמיוסד על פרשת שור או כשב דקרינן בשני, הא תנן בס"פ בני העיר שבזמן התנאים היו קורין אותו בראשון, אבל בסוכות אף על פי שנוכל ג"כ לומר שהוא לא ייסד לשני ימים, אבל יסד פיוטים שנים ולומר איזה אשר ישכר, ואח"כ נהגו בשניהם מ"מ אין לרבינו ראיה שיוכל לומר שהרי וכו'. עכ"ל.

*

בלשון קרוב"ץ כתב שם רבינו וזה לשונו: קרוב"ץ. וז"ל בית יוסף (ריש סימן ס"ח) שמעתי כי הוא ר"ת קול רנה וישועה באהלי צדיקים ע"כ. ובערוך העתיק 'קרוב' ונראה שכונתו לפרש לשון קריבה כלומר שמקריבין אל הש"י בשבח והודיות כך נ"ל לפי ענינו שהביאו. וכן הרמ"ה שכתב הטור סי' ס"ח קראה קרובה ונ"ל שהצד"י נשתבש בלשון, שכן הרגל הלשון להוסיף אות לסימן הרביעי. ולב"י צריך לגרוס קרוב"ץ בלא וי"ו שניה, וראיתי בגי' הש"ע שפי' קרוב"ץ ליוצר, עשה המלה מורכבת מן בקרוב ויוצר עכ"ל.

רבינו בספרו מעדני יום טוב (על הרא"ש - שם)

ששון יום טוב

מטעמת מהביאור הנפלא "ששון יו"ט" שבהוצאתנו - המבאר דברי התו"ט

לבקשת רבים מקוראי הגליון, מביאים לנו טעימה מהפירוש הנפלא "ששון יום טוב" המבאר את דברי רבינו התוס' יו"ט - בשילוב תיבות הביאור בתוך דבריו.

בחרנו להגיש בפני הקוראים פירוש על דברי רבינו במסכת פסחים (פרק י' מ"ה) - הקשורים לעניגא דיומא - אמירת ג' דברים בפסח.

יש לציין שמפאת קוצר היריעה הבאנו רק את הפירוש המשולב בתוך התיבות, ולא את הערות המחכימות המעטרות את הפירוש, ויותר ממה שכתוב כאן מבואר ומפורט בספר עצמו, ישמע חכם ויוסף לקח - ללמוד בספר עצמו - בבחינת אותיות מחכימות, וימצא נופת צופים וכל טעם.

כל שלא אמר ג' דברים לא יצא ידי חובתו

שנינו במשנה במסכת פסחים (פ"י מ"ה): רבן גמליאל היה אומר: כל שלא אמר שלשה דברים אלו בפסח, לא יצא ידי חובתו. ואלו הן: פסח, מצה ומרור. פסח - על שום שפסח המקום על בתי אבותינו במצרים. מצה - על שום שנגאלו אבותינו במצרים. מרור - על שום שמררו המצריים את חיי אבותינו במצרים. בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא מצרים, שנאמר (שמות יג) והגדת לבנך ביום ההוא לאמר - בעבור זה עשה ה' לי' בצאתי מצרים.

כל שלא אמר שלשה דברים אלו כו'. וליפנין ליה מודכתיב

(שמות יב, כז) ואמרתם זבח פסח הוא. פירוש, באמירה, שצריך לומר פסח זה שאנו אוכלים, ואתקוש מצה ומרור לפסח, דכתיב (במדבר ט', י"א) על מצות ומוריים יאכלוהו, וכשם שחייב לומר פסח זה, צריך לומר נמי מצה זו, ומרור זה.

לא יצא ידי חובתו - כראוי

לא יצא ידי חובתו. כלומר, לא יצא ידי חובתו כראוי, אבל לא

יצא ידי חובתו כלל לא קאמר. ודכותה מצינו בלשון המשנה במסכת סוכה [פרק ב' משנה ז'] בהא שמצאוהו זקני ב"ש וב"ה את ר' יוחנן בן הורוני שהיה יושב ראשו ורובו בסוכה ושולחנו בתוך הבית, ואמרו לו ב"ש א"כ היית נוהג לא קיימת מצות סוכה מימך, והתם נמי לאו דוקא 'לא קיימת ממש', דהא לא הוי טעמא אלא משום גזירה דילמא אתי לאימשוכי בתר שולחנו, וכי כל היכא דלא אמשיך (אלא אכל בסוכה), לא סגי דלא יצא (בתמיהה), אלא ודאי כדאמרינן, דאמרו לו שלא קיים מצות סוכה כראוי (הר"ן כה: מדפי הר"ף). ועיין מה שכתבתי שם בפרק ב' דסוכה.

הטעם לאכילת מצה

מצה על שום שנגאלו אבותינו במצרים. כך הוא הגירסה

בספרים שלנו, ולא מתפרש קשר של גאולת אבותינו למצות מצה. אבל לשון הרמב"ם בסדר נוסח ההגדה (סוף הלכות חמץ ומצה) הוא, על שם שלא הספיק בצקם של אבותינו להחמיץ עד שנגלה עליהם הקדוש ברוך הוא וגאלם מיד, שנאמר (שמות שם, ל"ט) ויאפו את הבצק אשר הוציאו ממצרים עונות מצות כי לא חמץ כי גורשו ממצרים ולא יכלו להתמהמה וגם צדה לא עשו להם. וכן הוא גירסת הרא"ש (ס"י ל') במשנה.

חדש!

מה נשתנה משניות הזה?

מגידי שיעור, תלמידי חכמים,
כל הוגי משניות, לומדים, מבינים
ונהנים מלימוד משניות

מסכת פסחים

במשניות המפואר
"תוספות יו"ט המבואר"

לקראת חג הפסח הבעל"ט
פירוש קל ובהיר משולב בדברי רבינו
התוס' יו"ט להסביר המשנה באופן נפלא
ציורים וביאורים בהירות עינים

ואלו הם דברי החזו"א: ...לאחר שתגמור ללמוד סוגיא עם הראשונים, תלמד משניות עם "תוספות יום טוב",
סי זיעור גוט". [זה מאד טוב]. (אמר זאת בחיוך נלבב כזה שעד היום חש השואל בטעם של התו"ט). מעשה איש ח"ג דף פח

כרך זה כולל: מסכת פסחים שקלים

זרעים א'
ברכות, פאה, דמאי

מועד ג'
יומא, סוכה, ביצה

מועד ד'
ר"ה, תענית, מגילה, מוע"ק, חגיגה

זיקין
אבות

הוצאה ראשית Berish Books 718-871-5316 • או אצל המחבר הרב שמואל שמיר' חתן מנח 243-6430-347

סיפורים נפלאים ישועות ונחמות בזכות הזחירות מלשוחה

בשעת התפילה כתקנת רבינו התוס' יו"ט

זה אולי נשמע הרבה דברים ונראה קשה מדי, אבל זה רק החלטה בראש, וזה קל מאוד, בפרט כשרואים את התוצאות. בקיצור, כל דבר שאני לא יעז לעשות כשאני נכנס להאדמו"ר שלי עם קוויטל אותם דברים אני גם לא יעשה בשעת התפילה, לדוגמא, תאר לעצמך שאתה בתוך החדר הפנימי בו האדמו"ר שלך מקבל אותך עם קוויטל, ותוך כדי שיחתך עם האדמו"ר אתה קורא ומעיין בעלון תורני שנמצא על שולחנו של האדמו"ר, או שאתה בודק מי מתקשר אליך, או סתם אתה מתעסק עם הפלאפון, או שהחלטת שעכשיו אתה מדבר עם חבר, איך זה נראה לך? היש חוצפה ועזות מצח גדולה מזה! חשבת איך הגבאים או החסידים היו מגיבים לאחר מכן.

זה הקו שהנחה אותי באותם דקות גורליות, מול ארון הקודש, בו קיבלתי על עצמי לשנות את דרכי בכל הנוגע לתפילות, ולהתחיל להתנהג בתפילות, לפחות כמו מתי שאני נמצא בחדרו של האדמו"ר, הרי כתוב מורא רבך כמורא שמים, וכאן זה ההיפך, ועם הקבלה החזקה הזאת הלכתי לישון בהרגשה טובה ומרוממת.

למחרת בצהריים, עשו לבני בדיקות דם שיגרתיות לראות אם התרופות התחילו להשפיע במשהו, וכשהגיעו התוצאות ראיתי שהרופא מזעיק עוד רופא, והרופא הנוסף לאחר עיון בתוצאות מזמין את מנהל מחלקת ילדים, והמנהל הזמין פרופסור, נבהלתי מאוד ושאלתי מה קרה, הרופא קרא לי בצד והסביר לי שהתוצאות מראות שאין חיידק וזה לא מסתדר להם, בשום פנים ואופן. כי בכל הבדיקות הקודמות רואים בבירור חיידק.

וכזה נס לא ראה מעולם, כשהוא כבר 30 שנה רופא, וגם בספרות הרפואית אין לזה כנראה תקדים, וכרגע הם החליטו שהיות שהיום ערב שבת, הם שולחים אותנו הביתה עד מוצאי שבת, ושהילד יקח ליתר בטחון אנטיביוטיקה דרך הפה בשבת, ושנחזור במוצאי שבת והם יחליטו מה לעשות.

חזרנו הביתה הילד הרגיש טוב ב"ה, ואפילו הלך לתפילות, ובמוצאי שבת חזרנו לבית חולים ועשו שוב מיפוי עצמות וכו' והתוצאות הראו בבירור שהחיידק נעלם כלא-היה וגם שאין שום נזק לעצם ב"ה. ושיחררו אותנו הביתה בלי כדורים ובלי תרופות. כשהרופאים ההמומים שואלים אותנו איזה סגולה עשינו שזכינו לכזה נס. לסיכום, הילד ב"ה בריא ושלם, ואני נהייתי מקדש השם.

א.ב.ח. ירושלים.

ג.ב. הבטחתי לפרסם את הנס, בכדי לחזק אנשים נוספים הזקוקים לישועות, ומנסים כל מיני פטנטים, וקיצורי דרך, להיושע נסו לקבל על עצמכם לכבד את הקב"ה ובוודאי שלא לבזותו, ויתקיים בכם הפסוק פִּי מְכַבְּדֵי אֶכְבֵּד - וְבִחְרָתָּ בְּחַיִּים.

(מכתבים למערכת בגליון שתקתי ונושעתי)

קבלתי על עצמי לא לדבר בשעת התפילה

והחיידק (bacterium) המסוכן נעלם כלא היה לתדהמת הרופאים

בני בן העשר חזר מהת"ת באמצע היום בגלל חום גבוה וכאבים חזקים בעצם של הרגל, רופא המשפחה שבדק אותו אמר שהוא שולח אותנו למיון ילדים בבית החולים שערי צדק, כי זה נראה לו זיהום או דלקת כתוצאה מחיידק מסוכן שאוכל ר"ל את העצם, כשהגענו למיון שלחו אותנו מיד למיפוי עצמות, סי טי וכו', ולאחר שהגיעו התוצאות, הודיעו לנו שזה החיידק המסוכן הנ"ל וצריך להתחיל באופן מידי בטיפול אנטיביוטי מסיבי דרך הווריד שימשך כשמונה שבועות, והטיפול כרוך באשפוז ממושך מאוד. וכן שנתפלל טוב שילד לא יהיה פגיעה בעצם שגורם לצליעה ולנכות לכל החיים ח"ו.

בלילה הראשון נשארתי אני להשגיח על בני ולאחר שנרדם בשעה 2:00 לפנות בוקר לערך, עליתי לקומה 8 בבית חולים, שם הבית מדרש ואמרתי תהילים וכו'. ביציאתי ראיתי מודעה, ובו כתוב שהמתפלל במנין בקביעות והעונה אמן ויהא שמייה רבא בכוונה, וכן הנזהר שלא לדבר בשעת התפילה וקריאת התורה, זוכה שהגזירות נעצרות, ושקורעין גזר דינו וזוכה לבנים חיים וקיימים, וכן יצל הוא וכל יוצאי חלציו מכל צרה וצוקה ומכל נגע ומחלה וכו'.

אני, שידעתי לצערי הרב, את מצבי הרוחני בכל מה שקשור לתפילות במנין ולנושא של מורא מקדש. ובפרט בכך שהייתי מדבר בשעת התפילה וקריאת התורה, נשברתי לרסיסים, ניגשתי לארון הקודש שהיה נעול, הזזתי את הפרוכת

ופרצתי בבכי נוראי, דבר שלא קרה לי מעולם, פשוט בכיתי ובכיתי... הדמעות זלגו ללא הרף, זה בכי ללא שליטה, בכי שמטהר את הנשמה לחלוטין, כמובן כשבכיתי גם התחרטתי ועשיתי תשובה מכל הלב על העבר, שזה כולל תשובה על חילול ה', ביזוי ה', פורש מהציבור, כפיות טובה להקב"ה על כל החסדים והרחמים שהשפיע עלי, ועשה איתי ועם כל בני ביתי עד עכשיו, וגם קיבלתי על עצמי בקבלה גמורה, שבל"נ אין יותר חברים ודיבורים בשעת התפילה וקריאת התורה, אין יותר תפילות בלי מניינים, אין יותר לאחר לתפילות ולהפסיד בלי סוף אמן ויהא שמייה רבא, אין יותר לקרוא עלונים בשעת התפילה וחזרת הש"ץ, אין יותר להסתובב בחוץ בשעת התפילה, אין יותר להתעסק עם הפלאפון בשעת התפילה.